

Nr 27.

Av herr **Nilsson, Johan**, i Kristianstad, om anslag till svenska brandkårernas riksförbund.

I skrivelse till Kungl. Maj:t av den 21 september 1931 har Svenska brandkårernas riksförbund gjort anhållan att Kungl. Maj:t ville hos riksdagen utverka ett anslag av statsmedel för budgetåret 1932/1933 till förbundets verksamhet å 5,000 kronor.

I årets statsverksproposition föreslås emellertid att icke något statsanslag skall utgå till förbundet.

Förbundets ändamål är, såsom det står i dess stadgar, att verka för utvecklingen av ett ordnat och betryggande brandväsende i vårt land, särskilt å dess landsbygd. Att ett sådant arbete är av behovet påkallat torde var och en inse, då ju eldens härjningar åsamkar vårt land årliga brandskador till oerhörda belopp, ja under tioårsperioden 1918—1927 förorsakade elden landet en förlust på cirka 100 kronor varje minut. Brandskadorna äro icke endast av rent ekonomisk art, utan även av kulturell (exempelvis en mängd kyrkbränder), av social (fabriker, som brinna ned och icke byggas upp, och därigenom förorsakad arbetslöshet). Dessutom dödas årligen mer än 1,000 hästar och nötboskap genom eldsvådor. På grund av de lidanden, som tillfogas en mängd husdjur genom eldsvådor, bliver brandskyddet av betydelse även ur djurskyddssynpunkt.

Att sträva efter att söka minska dessa brandskador genom att inom samhällen och på landsbygden bilda brandkårer, ett verkningdugligt försvaret mot elden, lär förvisso vara en för hela landet angelägen uppgift, ett verkligt statsintresse. Vad förbundet gjort i ovannämnt intresse torde delvis belysas av, att förbundet under de senaste åren dels bildat och dels till sig anslutit en mängd brandkårer. Antalet till förbundet anslutna kårer var 1929 342, och äro nu 660 kårer anslutna, därav en stor del uti stationssamhällen, där staten har oförsäkrad egendom, såsom stationshus, betjäningshus och godsmagasin och i andra orter, där staten har oförsäkrade offentliga inrättningar.

Men för att kunna bilda brandkårer, att kunna driva erforderlig propaganda, att kunna bistå alla som hänvända sig till förbundet, med andra ord att motsvara det omfattande samhälleliga behov, som förbundet gör, ett behov, vilket steg för steg ökas, därtill äro förbundets resurser alltför knappa.

Visserligen hava en del brandstods-inrättningar lämnat bidrag till förbundets verksamhet, men en avsevärd del av det blygsamma belopp, som

i den synnerligen sparsamt beräknade kalkylen över förbundets oundgängliga medelsbehov avsetts till upplysningsverksamhet och nybildning av brandkårer samt upprätthållande av dessas effektivitet, har icke kunnat uppbringas. Det är således icke möjligt att med nuvarande tillgångar fullt utnyttja den organisation, som nu dock skapats och befunnits väl motsvara sin uppgift, och detta inom områden, där verksamheten utan fråga skulle kunna åstadkomma avsevärt ökat resultat.

Då det således torde möta stora svårigheter för riksförbundet att utan det begärda anslaget fylla sin landsgagneliga uppgift får jag hemställa,

att riksdagen måtte besluta, att till Svenska brandkårernas riksförbund bevilja för budgetåret 1932/1933 ett extra anslag av 5,000 kronor såsom bidrag till förbundets verksamhet.

Stockholm den 19 januari 1932.

Joh. Nilsson.

i Kristianstad.